

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De simplicitate vestimentorum eius. XII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

xens alicubi longos sermones, sed breui verbo aut solo nutu capit, satisfecit obuianti. Sed & oblatos sibi honores sic parumpendebat exterius, vt saepe non aduerteret obuiantes; nec quorsum tenderent, inuestigare curaret. Vadens autem ad ecclesiam interim orabat, aut meditabatur de Deo, prout Spiritus sanctus inspirabat.

2. Propter magnam autem corporis sui debilitatem & frequentes infirmitates, quas in primo feruore propter nimiam abstinentiam inciderat, non potuit quotidie chorum visitare. In magnis tamen festiuitatibus & celebritatibus Sanctorum, quantum valetudo permittit, libenter affuit vesperis & missæ maiori. Cumque esset senior vicarius, in sinistro latere chori semper in inferiori stallo locum tenuit; cum tamen altissima ei sedes post canonicos competisset, Stans autem in choro, nequaquam vagis oculis circumspectabat, sed versus ad altare, cum omni disciplina & reuerentia quietissimus stabat, Deo & sibi deuotè intentus, & prout æger potuit, moderata voce, non fractis notulis psallebat. Ita morigeratus & reuerenda facie erat, vt multi pueri & cantores eum frequenter aspicerent, & religiositatem eius mirarentur, quia nihil leuitatis in verbo aut motu corporis apparuit, vnde potuisset reprehendi. Et ego tunc temporis cum alijs scholaribus chorum visitare consueui, sicut iniunctum mihi fuerat à magistro Ioanne Boëme, qui scholas & chorum strenuè regebat. Quoties ergo Dominum meum Florentium in choro stantem vidi, licet ipse non circumspiceret, præsentiam tamen eius ob reuerentiam status eius meruens, cauebam aliquid fabulari.

3. Et accidit aliquando, vt non longè ab eo starem in choro, veritèque se ad librum nobiscum canendo. Et stans post me, manus suas super humerum meum posuit, steti que fixus vix audens me mouere, stupens ad tantæ dignationis gratiam. Erant quoque tunc temporis in collegio Dauentriensi plures canonici & vicarij literati, ac probabilis vitæ viri, strenui & alacres ad diuinum officium debita cum laude persoluendum. Hi virum Dei magistrum Florentium, in reuerentia & digno honore habentes, ipso præfente insolentias leues sollicitius compecebant, totusque chorus illustrabatur tanti sacerdotis disciplina.

CAPVT XII.

De simplicitate vestimentorum eius.

1. **A** Mator simplicitatis & humilitatis pius Dominus Florentius, sciens quod ornatus vestitum clericum non facit, sed magis humilitas cordis & probitas morum, ad maiorem conscientie suæ

suę puritatem seruandam, omnem à se amouit vestium nitorem; & quicquid ad mundi pertinuit pompam & ostentationem humanam. Vt ergo interiori homini habitus exterior responderet, postquam sacerdos effectus est, non quæsiuit molliores vestes, quasi præ cæteris sibi magis competentes; sed communibus & simplicibus, sicut alij fratres, erat contentus. Nam Deum præ oculis semper habens, non amauit transitorium corporis cultum vel ornamentum, sed ad virtutes animæ oculum gerebat apertum.

2. Cauebat autem infirmis dare offendiculum in propria veste aut alia quacunque necessitate naturæ, eligens exemplo Christi, quod humilitati erat propinquius, & minus ab hominibus reputabatur. Non ergo alia portabat in festis, alia in diebus quotidianis; sed tantum in celebratione missæ ob reuerentiam sacramenti, meliori ornamento in festis utebatur, in quo tamen meritam seruauit debitæ honestatis. Almutium eius, quod habebat, satis antiquum & pallidum erat, & in multis locis quasi à tinea corrosum & caluum. Et quando vidi eum cum tali almutio ad chorum transire, condolui, quod tam bonus & honestus sacerdos ita simpliciter & humiliter incedebat. Ad pedes non habebat pulchra sandalia, sicut alij vicarij in ecclesia; sed pro illis fecerat sibi parua & bassa calopodia, quæ erant antiquo corio subsuta, cum quibus sine strepitu chorum intrauit. Tunica eius & toga de griseo panno erant. Dederat ei auunculus eius nouam togam amicitie gratia, sed eam noluit portare; quia nimis honesta videbatur, & ipse simplicia præferbat semper pretiosis. Caputium nigri coloris aut grisei fuit, & sicut ipsi parabatur, portauit, quod utramque scapulam & colla nuda protexit. Manicas habebat paruas & strictas cum paucis nodis, quæ propter attritionem vetustatis, interdum fuerant nouis panniculis antea reparatæ. Non enim erubescere humilis sacerdos Dei, antiquam tunicam à sartore repectatam portare, quinimo, ipse & omnes fratres eius, contendebant sacra æmulatione viliora indumenta habere, & in hoc alius alium superare.

3. Quadam vice, præsentem quodam seculari clerico, loquebatur deuotè de Deo, & stabat idem scholaris iuxta eum pulchris & curiosis manicis suis occupatus, nunc huc nunc illuc manus suas versando. Ad quem dominus Florentius, benigne intuens aiebat: Ecce frater manicas meas, quales ego habeo, quæ me non occupant nec inquietant. Nam tam longas manicas ferre, sicut tu habes, tedium mihi foret & onus. His auditis parum erubescens, quietius stetit, & bene acceptans quod dixit, adflicatus abscessit; quia ad simplicitatem vestium, proprio eum exemplo instruxisset,

4. Alio

4. Alio quoque tempore vocavit ad se sartorem, qui ei tunicā nouam facere debebat, & ait, Magister scis deformem tunicam facere? Qui respondit: Nescio, an bene hoc noui. Dicas tamen mihi Domine, qualem vultis habere? Tunc ait humilis magister Florentius ad sartorem: Facies de isto panno quatuor partes, & ita consuas eas simul sine plicis, vt de facili queam tunicam istā induere, & exuere, & tunc satis bona erit. Ad hæc sartor, cum admiratione multa respondit: O dilecte mi, qualiter hoc staret? Quare vellem bonum pannum destruere? Ego faciem bene, sicut melius conuenit. Tunc humilis & mitis sacerdos ait: Quæ cura est de apparatu ad extra? Facias amore Dei planiori modo quo potes, sic enim mihi magis placet: nam simplicia me decet habere, ad ædificationem cæterorum. O nobilem Christi sacerdotē, ad humilia semper inclinatum, qui vt Deo amplius placeret, omnem curiositatem amputauit!

CAPVT XIII.

De humili seruitio eius inter fratres.

LVx mundi Christus, ad illuminandum mentes fidelium venit in mundum, prædicans verba vitæ cœlestis, atque peccatorum corda præcipuè accendit, quæ cunctis per orbem fidelibus imitanda reliquit. Nam talem se Christus in medio discipulorum suorum exhibuit, sicut vnum ex ipsis, seruitium pietatis ostendens, & dominū potestatis non exercens, vt qui eum imitari voluerit, ab eo quoque dignus sit honorari, & super omnia bona in cœlesti regno constitui. Ego (inquit) *in medio vestrum sum, sicut qui ministrat.* Et iterum: *Filius hominis non venit ministrari, sed ministrare, & dare animam suam pro multis.* Hanc autem sanctæ seruitutis doctrinam, humilis seruus Christi Florentius, cum fratribus suis studuit obseruare, persuadens omnibus sibi adherentibus cuiuscumque essent ætatis, vt per charitatem inuicē seruirent, inuicē sua onera portarēt, nulla abiecta opera exhorrerēt; sed humilia seruitia libenter exercerēt, illud amplectēdo charius, quod minus continet honoris, & plus habet laboris & rigoris.

2. Mos igitur sanctus, & probabilis apud eos virtus inoleuit, vt quilibet fratrum per hebdomadam in coquinæ ministerio staret, & cum omni humilitate ibi coqueret, vel quæ sibi à coco iniungebantur, promptè & hilariter adimpleret. Feruebant enim tunc omnes ad villiora opera facienda, siquidē & pro regno Dei laborare, incunda requies putabatur. Volens ergo bonus pater & dulcis magister Florentius, exemplum bonum præbere subie-

ctis,